

[Glistrup.]

først ej havde kær«. Jeg tror aldrig, at man hverken i det kommunistiske parti eller i socialistisk folkeparti har haft kapitalvinding kær. Derfor har man ikke forstand på det, og derfor fremsætter man to forslag, som i deres virkninger bliver så aldeles urimelige og horrible, som tilfældet er her.

Endelig det sidste forslag, det næstbedste i buketten. Det er et forslag, der angår problemerne med beskatning af aktieavancer. Der ved vi jo alle sammen, at alle partier i denne sal til søndagsbrug står rundt omkring i landets forsamlingshuse og fortæller, at selvfølgelig vil de da ikke lægge skat på inflation. De, som ikke kan lide kapitalvinding, taler om, at de vil ramme den reelle kapitalvinding, selvfølgelig ikke om, at den pengeværdi, man måler med, er blevet mindre. Det skulle da også bare mangle, at man pludselig, fordi man forfalsker meteren eller literen eller kroneværdien, skulle til at sige: så har vi dermed fået skabt os et objekt til at indføre en eller anden form for beskatning. Når man henviser til det, så tænker man på fast ejendom, altså først og fremmest landbrugerhvervet, på de erhvervsvirksomheder, som i særlig grad kræver jord, kræver fast ejendom, og vedrørende dem har man altså gennemført det princip, at man ikke vil beskatte inflationen.

Vi kan diskutere længe og har diskuteret længe, om den måde, tingene måles ud på vedrørende fast ejendom, er fornuftig eller ufornuftig. Men om selve princippet hersker der så bred enighed, at jeg tror, at både hr. Bernhard Baunsgaard og hr. Glensgård og hr. Knud Jespersen og alle andre er så fuldstændig enige om, at sådan skal det være.

Men når vi så kommer til de steder, hvor kapitalvindingen viser sig i form af avancer på aktier, så er det pludselig som følge af en forkvaklet lovgivningshistorie – hvad skyldes ikke forkvaklede lovgivningshistorier, når vi taler kapitalvindingsskat? – således, at man på det felt beskatte inflationen.

Det kom frem på den måde, at da man oprindeligt skulle indføre skatten på aktieavancer – det var i salig finansminister Kjeld Philips tid – så ræsonnerede man på det pågældende tidspunkt på den måde: det gør vi ved, at vi kun beskatte $\frac{2}{3}$ af den avance, som kommer frem på aktier, idet man sagde, at man med den begrænsede inflation, man håbede vi dengang

ville få, nok ville udelukke inflationen fra beskatning.

Men så fik Kjeld Philip jo en efterfølger, som hed Henry Grünbaum, som havde et flertal her i salen, som ikke rigtig forstod eller havde glemt den mekanisme. Derfor kom vi over til, at hr. Grünbaum i sin finansministertid indførte, at aktieavancer skulle beskattes med hud og hår, revl og krat, også den del, som var beroende på inflationen, altså på pengeforringelsen.

Det har nu stået på i en halv snes år, at man gør det, og nu kommer der nogle, som altså vil sanere tingene og føre det tilbage til det, som vi nu er kommet til. Derfor må det være rigtigt at stemme for forslaget om, at aktieavancer ikke mere skal diskrimineres ved at blive beskattet, også for så vidt angår det, der beror på pengeforringelsen.

Når aktier i mange mindre erhvervsvirksomheder o.lign. sælges, så er det jo reelt fra enken efter den, der har stiftet virksomheden, som har overtaget det til hensiddens i uskiftet bo, eller hvad der nu er tale om, og som så afhænder dem. Det er jo typisk de store aktieavancer, som rammes på dette område. Der er hverken social grund, nationaløkonomisk grund eller nogen anden grund til at opretholde den nuværende urimelige beskatning, hvor man simpelt hen siger, hvis nogle aktier er købt i 1964 og sælges i 1978, at en 1978-krone er det samme værd som en 1964-krone, og så laver man en subtraktion dér og siger altså, at 100.000 1978-kroner minus 80.000 1964-kroner giver 20.000 kr. til beskatning. Enhver, der har prøvet at gå i butikker her i landet i 1964 og i dag, ved med sig selv, at det ikke er tilfældet.

Derfor må vi anbefale, at man stemmer ja til det af hr. Stetter m. fl. – »m. fl.« skjuler fremskridtspartiet – fremsatte lovforslag.

Ellemann-Jensen (V):

Jeg er glad for hr. Camres pæne bemærkninger om forslaget om at få ophævet udligningsskatten.

Denne udligningsskat er jo et kedeligt eksempel på, hvad der kan forekomme, når man begynder at lave skattelove efter midnat. Den er blevet rodet, og den er blevet urimelig, og den virker i praksis som en pønål beskatning af indkomster, der er indtjent i udlandet. Den vil, når den kommer til at fungere i praksis, virke sådan, at virksomheder, der indtjener udbytter i